خبر

مصرف ۷.۲ همت سرُم نمکی در ۶ ماه

سخنگوی سازمان تعذا و دارو، با اشاره به هزینه‌کرد روزانه حدود ۳۹ میلیارد تومان برای خرید سرُم نمکی، بر ضرورت اصلاح الگوی مصرف فرآورده‌های تزریقی در کشور تأکید کرد. به گزارش زمان به نقل از مهر، محمد هاشمی، با اشاره به هزینه‌کرد ۷ هزار و ۲۰۰ میلیارد تومانی برای خرید محلول تزریقی سدیم کلراید در ۶ ماهه نخست سال ۱۴۰۵ و میانگین مصرف ماهانه بیش از ۳۰ میلیون واحد سرُم در کشور، گفت بر اساس آمار ریالی خرید دارو در ۶ ماهه نخست سال جاری، محلول تزریقی سدیم کلراید با هزینه کرد حدود ۷.۲ همت، سومین قلم دارویی کشور از نظر ارزش ریالی خرید بوده است. وی در ادامه افزود: این میزان هزینه‌کرد به‌طور متوسط معادل ۱۲۰۰ میلیارد تومان در ماه و حدود ۳۸ میلیارد و ۷۰۰ میلیون تومان در روز است. البته این ارقام صرفاً ارزش ریالی خرید محلول تزریقی سدیم کلراید را نشان می‌دهد و نباید آن را با مجموع هزینه‌کرد یا مصرف تمام انواع سرم‌های تزریقی یکسان دانست.

هاشمی با اشاره به اینکه میانگین مصرف ماهانه سرم در کشور بیش از ۳۰ میلیون واحد است، تصریح کرد: این میزان مصرف ضرورت توجه جدی به الگوی استفاده از فرآورده‌های تزریقی را نشان می‌دهد. سرم‌درمانی در مواردی که از نظر پزشکی ضرورت دارد، بخشی از خدمات درمانی است؛ اما استفاده از سرم بدون اندیکاسیون مشخص و صرفاً بر اساس انتظار بیمار یا تصور اثرگذاری سریع‌تر داروهای تزریقی، اقتصادی منطقی نیست.

سخنگوی سازمان تعذا و دارو ادامه داد: در برخی موارد، انتظار بیماران برای دریافت سرم یا داروی تزریقی، باور عمومی به اثربخشی سریع‌تر این فرآورده‌ها و همچنین ضرورت به‌روزرسانی دانش بالینی می‌تواند بر الگوی تجویز تأثیر بگذارد. در حالی که انتخاب روش درمان باید بر اساس وضعیت بالینی بیمار، شواهد علمی و راهنماهای درمانی معتبر انجام شود.

وی با اشاره به اهمیت پایش الگوی تجویز در مناطق مختلف کشور گفت: بررسی داده‌های نسخه‌نویسی می‌تواند تفاوت‌های منطقه‌ای در میزان تجویز سرم و سایر داروها را آشکار کند و شناسایی مناطق دارای الگوهای نامتعارف، زمینه را برای آموزش هدفمند، اصلاح رویه‌های تجویز و نظارت مؤثرتر فراهم می‌کند.

«زمان» چالش کمبود نقدینگی در بخش مسکن را بررسی کرد:

نقش کلیدی دارایی‌های غیرنقدی دولت در حل بحران مسکن

نوروزی کارشناس حوزه مسکن با اشاره به چالش تأمین خدمات شهری در احداث شهرک‌های مسکونی،می گویداین مشکل اغلب به دلیل کمبود نقدینگی متوقف است،اما استفاده از راهکارهای جایگزین، که در آن دارایی‌های غیرنقدی دولت نقشی کلیدی در تأمین هزینه‌های عمرانی دارند،بستری تازه برای کاهش قیمت تمام‌شده مسکن و تسریع در بهره‌برداری از پروژه‌ها فراهم خواهد کرد.

به گزارش مجتبیه بیدکی خبرنگار سرویس اجتماعی زمان، ب‌حران مسکن در ایران، بیش از آنکه ریشه در کمبود زمین داشته باشد، با چالش‌های ساختاری در تأمین مالی زیرساخت‌ها و خدمات شهری گره خورده است.

وقتی هزینه ساخت از توان مالی سازنده و خریدار پیشی می‌گیرد، ادامه پروژه‌های مسکونی به مسئله‌ای فراتر از تأمین سرمایه تبدیل می‌شود.

در این میان، تجربه استفاده از دارایی‌های دولتی برای فراهم‌کردن خدمات شهری، پرسشی مهم را مطرح می کند که: آیا می‌توان با تکیه بر ظرفیت زمین‌های عمومی، بخشی از هزینه‌های توسعه شهرک‌ها را پوشش داد و همزمان مسیر دسترسی خانوارهای کم‌درآمد به مسکن را هموارتر کرد؟

به گفته نوروزی کارشناس حوزه مسکن، مدل جایگزینی که در تجربه عملیاتی برخی مناطق به چشم می‌خورد، بر پایه مدیریت هوشمند دارایی‌های غیرمنقول دولت استوار است و در این طرح دولت به جای صرف هزینه‌های مستقیم از بودجه عمومی برای تأمین زیرساخت‌هایی نظیر شبکه آب، برق، گاز و حتی خدمات اجتماعی مانند ساخت مدرسه، مسجد و مراکز درمانی، از ارزش اقتصادی زمین‌های در اختیار خود به عنوان واحد پول می‌کند.

وی با بیان اینکه این رویکرد، اصطلاحاً تبدیل دارایی ثابت به سرمایه جاری زیرساختی است،می گوید: در واقع ارزش افزوده زمین‌های استراتژیک وزارت راه و شهرسازی، در برابر خدمات اجرایی نهادهای پیمانکاری قرار می‌گیرد تا هزینه‌های سنگین زیرساختی بدون فشار گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته،خاطرنشان می‌کند.در واقع در این مدل شهروند به جای پرداخت هزینه‌های گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته، تنها هزینه‌های عملیاتی و آماده‌سازی را متحمل شده و ارزش اصلی پروژه از طریق تهاتر دارایی‌های دولتی تأمین می‌شود.

برای توسعه مناطق با پتانسیل بالا نهفته است.

به گفته وی؛ تجربه واگذاری زمین‌های با ارزش بالا به دهک‌های پایین جامعه در مناطق توسعه‌یافته، نشان می‌دهد که می‌توان با مدیریت دقیق، ترخ مشارکت مانند مدل‌های مشارکت چندجانبه که هزینه آماده‌سازی و زیرساخت را میان دولت و شهروند تقسیم می‌کند، فاصله طبقاتی در دسترسی به سکونت را کاهش داد.

نوروزی با اشاره به پرداخت هزینه‌های گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته، خاطرنشان می‌کند: واقع‌بینانه‌تر این است که دولت به سرمایه جاری زیرساختی بیندیشد و از ظرفیت زمین‌های عمومی، بخشی از هزینه‌های توسعه شهرک‌ها را پوشش دهد و همزمان مسیر دسترسی خانوارهای کم‌درآمد به مسکن را هموارتر کند.

به گفته نوروزی کارشناس حوزه مسکن، مدل جایگزینی که در تجربه عملیاتی برخی مناطق به چشم می‌خورد، بر پایه مدیریت هوشمند دارایی‌های غیرمنقول دولت استوار است و در این طرح دولت به جای صرف هزینه‌های مستقیم از بودجه عمومی برای تأمین زیرساخت‌هایی نظیر شبکه آب، برق، گاز و حتی خدمات اجتماعی مانند ساخت مدرسه، مسجد و مراکز درمانی، از ارزش اقتصادی زمین‌های در اختیار خود به عنوان واحد پول می‌کند.

وی با بیان اینکه این رویکرد، اصطلاحاً تبدیل دارایی ثابت به سرمایه جاری زیرساختی است،می گوید: در واقع ارزش افزوده زمین‌های استراتژیک وزارت راه و شهرسازی، در برابر خدمات اجرایی نهادهای پیمانکاری قرار می‌گیرد تا هزینه‌های سنگین زیرساختی بدون فشار گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته،خاطرنشان می‌کند.در واقع در این مدل شهروند به جای پرداخت هزینه‌های گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته، تنها هزینه‌های عملیاتی و آماده‌سازی را متحمل شده و ارزش اصلی پروژه از طریق تهاتر دارایی‌های دولتی تأمین می‌شود.

برای توسعه مناطق با پتانسیل بالا نهفته است.

به گفته وی؛ تجربه واگذاری زمین‌های با ارزش بالا به دهک‌های پایین جامعه در مناطق توسعه‌یافته، نشان می‌دهد که می‌توان با مدیریت دقیق، ترخ مشارکت مانند مدل‌های مشارکت چندجانبه که هزینه آماده‌سازی و زیرساخت را میان دولت و شهروند تقسیم می‌کند، فاصله طبقاتی در دسترسی به سکونت را کاهش داد.

نوروزی با اشاره به پرداخت هزینه‌های گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته،خاطرنشان می‌کند.در واقع در این مدل شهروند به جای پرداخت هزینه‌های گزاف برای خرید زمین در مناطق توسعه‌یافته، تنها هزینه‌های عملیاتی و آماده‌سازی را متحمل شده و ارزش اصلی پروژه از طریق تهاتر دارایی‌های دولتی تأمین می‌شود